

[Tastesen.]

vrurdering, og det må naturligvis indgå i de fortsatte overvejelser, om også dette kan bidrage til, at antallet af uønskede svangerskaber og dermed det pres, der bliver på hospitalerne, formindskes.

Jeg synes, det var nødvendigt at fremføre disse synspunkter, ikke mindst efter det, der blev fremhævet fra fru Nathalie Linds side.

Nathalie Lind: Jeg skal blot ganske kort i anledning af det, hr. Tastesen nu nævnte, sige, at jeg tror ikke, der er en eneste af de ting, som hr. Tastesen anfører vedrørende de operative metoder, vedrørende nedgangen i antallet af fødsler, hvis man får flere aborter osv., som er ukendt for Dansk Selskab for Obstetrik og Gynækologi, for fødselslægerne her i Danmark, for overlæge Lefèvre, som så sent som den 16. april har skrevet til retsudvalget. De kender alle disse ting, det indgår i deres beregninger, og alligevel skriver man til retsudvalget den 16. april og henstiller indtrængende, at retsudvalget søger samråd med ministrene for at få kapaciteten forøget.

Må jeg så blot som medlem af udvalget have lov at sige: der er ikke tale om, at vi i sidste instans eller sidste øjeblik kommer og vil have disse ting belyst. Jeg står her med retsudvalgets bilag 8. Det er desværre ikke dateret, men bilag 9 er dateret 16. februar, så det er nogle måneder siden. Heri er netop et notat fra ministeriet. Bevares, det foreligger, men det er helt utilfredsstillende. Det giver ikke de nødvendige oplysninger om de økonomiske og administrative konsekvenser af sagen. Vi har interesseret os for denne ting lige fra begyndelsen, lige fra vi havde selskabet for gynækologi i retsudvalget, og vi har bedt om ministeriets bemærkninger meget hurtigt, så snart der har været tale om det. Det kan ikke med rette hævdes, at vi i sidste øjeblik nu har fået øjnene op for dette.

Adam Møller: Fru Lene Bro nævnte, at der under denne debat og tidligere debatter er blevet talt en hel del om kvindens ret. Nu er det jo ved dette forslag ikke alene kvindens ret, det drejer sig om, det er vel også børnenes ret, og det er vel også i og for sig mandens ret, lige så vel som det er kvindens ret. Vi lovgiver jo dog for hele befolkningen.

Jeg vil gerne i en meget kort bemærkning gøre opmærksom på, at dette lovforslag indebærer en meget afgørende diskriminering af den mandlige del af den danske befolkning. Det forringer mandens retsstilling i forhold til hans kommende børn, det forringer hans mulighed for at udøve omhu og ansvarsfølelse over for hans kommende børn. Forholdet er jo det, hvis vi gennemfører denne lovgivning, at hvis et ægtepar venter et barn, som de dog har været to om at grundlægge, så vil ægtemanden ikke have nogen som helst lovmæssig mulighed for at hindre, at hans kommende barn bliver destrueret, hvis hans hustru af en eller anden grund ensidigt bestemmer sig for, at hun ikke vil føde barnet. Jeg synes, det er en betragtning, som jeg i hvert fald også gerne ville have nævnt under denne debat.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Når man hører de betænkeligheder, der kommer fra modstanderne af lovforslaget, kan man ikke lade være med at få en mistanke om, at man tillægger visse tvivl og visse usikkerheder, som er forbundet med meget af det lovgivningsarbejde, vi har herinde, større vægt, end det egentlig fortjener. Man er som modstander interesseret i at stille barrierer op for at forhindre lovforslaget i at komme igennem. Jeg siger ikke, at man gør det bevidst, men også ubevidst — måske er der nogen, der gør det bevidst — men ubevidst sætter man sig til modværge og prøver, om man ved at komme med disse tvivl og denne usikkerhed kan forhindre, at lovforslaget kommer igennem.

Det var vel også det, der især prægede hr. Jens Peter Jensen og hans indlæg her. Det lykkedes ham at skrue sig op med en patos og en stemmeføring, som — ja, undskyld jeg siger det — på mig virkede lidt uoprigtig for nu at bruge sådan et blidt ord, som jeg ved at hr. Jens Peter Jensen forstår; det er så blidt, så det næsten er fynsk. Han brugte så stærke ord, som slet ikke minder om en fynbo, han talte om politisk krænkelse, fordi jeg allerede på nærværende tidspunkt, 2 år efter den forrige lovs vedtagelse, kommer og foreslår en ændring af den gældende svangerskabslov. Jeg kunne svare, at jeg ikke kan forhindre, at folketinget kommer til at drøfte ændringer af svangerskabsloven, for der lå — så vidt jeg husker — allerede et